

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/34/2015
Identifikačné číslo spisu:	2011200325
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2011200325.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Ličkovej a členiek senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v právnej veci žalobcu: BENZ Holíč, s. r. o., v likvidácii, Staničná 785, Holíč, IČO: 36 235 601, právne zastúpenému: JUDr. Václavom Sosnom, advokátom, Námestie slobody 2, Skalica, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, o zaplatenie 39.500,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. októbra 2011, č. k. 19Cb 1/2011-435, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 14. októbra 2011, č. k. 19Cb/1/2011-435 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom zo 14. októbra 2011, č. k. 19Cb 1/2011-435, návrh žalobcu na zaplatenie 39.500,76 eur zamietol. Zároveň zaviazal žalobcu povinnosťou zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 4.452,38 eur do troch dní po právoplatnosti rozhodnutia.

Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanému zaplatenia 39.500,76 eur (1.190.000,-Sk) s príslušenstvom ako pohľadávky vzniknutej v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka z bezdôvodného obohatenia, ktorú nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky. Poukazoval na to, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal plnením bez právneho dôvodu na úkor obchodnej spoločnosti ASTRA - KARPATSKÁ, s.r.o. so sídlom v Holíči (IČO: 31 446 671), z bežného účtu č. XXXXXXXX-XXX/XXXX, ktorej v období od 25. mája 1995 do 30. novembra 1995 vykonal postupne neoprávnené inkaso vo výške žalovanej sumy (200.000,- Sk, 2 x 300.000,- Sk, 2 x 100.000,- Sk, 40.000,- Sk, 60.000,- Sk, 90.000,- Sk). Inkaso pritom vykonal v rozpore so zmluvou o bežnom účte bez písomného súhlasu klienta, pracovníci ekonomického úseku ktorého sa domnievali, že spoločnosť prevzala záväzky spoločnosti ASTRA spoločnosť s ručením obmedzeným Tatranská Štrba

(ďalej iba ASTRA s.r.o.), a preto neoprávnenosť postupu žalovaného zistila až revízia vykonaná v roku 1997.

Žalovaný žiadal návrh zamietnuť. Súd vykonal vo veci náležité dokazovanie a v odôvodnení rozsudku uviedol, že podľa obsahu spisového materiálu Krajský súd v Trnave rozsudkom z 30. marca 2006, č. k. 19Cb/163/1998-304, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.190.000,- Sk do troch dní a vo zvyšku predstavujúcom uplatnený nárok na úroky z omeškania súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

Na základe odvolaní oboch účastníkov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 4. októbra 2007, č. k.: 6Obo 223/2006-343, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. marca 2006 v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.190.000,- Sk, zmenil tak, že žalobu zamietol. V časti, ktorou bola žaloba zamietnutá (úroky z omeškania), odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodnutie o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovanému priznal právo na ich náhradu vo výške 119.000,- Sk.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením zo dňa 24. februára 2010, č. k. 1Obo V 5/2008-375, rozsudok odvolacieho súdu v časti, ktorou bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a vo výroku o trovách konania, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne odmietol dovolanie v časti, ktorou bol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdený. V odôvodnení rozhodnutia dovolací súd konštatoval nedôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premĺčania práva s tým, že žaloba bola podaná dňa 20. mája 1998 a štvorročná premĺčacia lehota na uplatnenie práva uplynula 25. mája 1999. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu právo majiteľa účtu na zaplatenie neoprávnené inkasovaných peňažných prostriedkov nie je právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak banka inkasuje z účtu peňažné prostriedky bez písomného súhlasu (príkazu) majiteľa účtu alebo splnenia zmluvných podmienok a ak jej postupom, ktorý je porušením jej povinností, vznikla majiteľovi majetková ujma spočívajúca v zmenšení stavu peňažných prostriedkov na jeho účte, je banka povinná mu podľa § 373 Obchodného zákonníka škodu nahradiť.

Po čiastočnom zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 5Obo 46/2010-379 zrušil rozsudok tunajšieho súdu, č. k. 19Cb 163/1998-304, v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.190.000,- Sk a v časti rozhodnutia o náhrade trov konania, a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s poukazom na právny názor súdu dovolacieho s tým, že pred opätovným rozhodnutím veci je potrebné vyzvať žalovaného na predloženie Zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXX-XXX uzatvorenej so spoločnosťou ASTRA s.r.o., posúdiť list konateľa O. L. z 21. februára 1995, vyhodnotiť písomné vyjadrenie T. B. C., ako aj výsluch O. L., a posúdiť spôsob a podmienky výkonu prevodov so zákonom o platobnom styku.

Súd v odôvodnení uviedol, že na výzvu žalovaný zmluvu o bežnom účte uzatvorenú so spoločnosťou Astra s.r.o. nepredložil s odôvodnením, že tento doklad nemá k dispozícii, nakoľko založený účet bol zrušený ešte pred rokom 1997 a doklady z tohto obdobia sa už u neho nenachádzajú. Obaja účastníci tiež poukazovali na skutočnosť, že zákon o platobnom styku č. 510/2002 Z. z. nie je možné na posudzovaný právny vzťah aplikovať, pretože v rozhodnom čase nebol v platnosti (účinnosť nadobudol až 1. januára 2003) a že platobný styk pred jeho účinnosťou upravovala vyhláška Národnej banky Slovenska č. 275/1994 Z. z., v súvislosti s obsahom ktorej žalovaný uviedol, že ustanovenie § 10 vyhlášky nevyžaduje písomnú formu príkazu na inkaso.

V súlade s právnym názorom vo veci rozhodujúcich súdov vyššieho stupňa súd posudzoval v konaní uplatnený nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody, nakoľko existencia písomného súhlasu (príkazu) majiteľa účtu - ASTRA - KARPATSKÁ, s.r.o., ako je to predpokladané v bode 3. zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXX-XXX/XXXX, podľa ktorého príkazy na disponovanie prostriedkami na účte dáva klient písomnou formou pobočke, ktorá mu vedie účet, nebola preukázaná a v konečnom dôsledku žalovaným ani tvrdená.

Súd v odôvodnení uviedol, že v konaní nebola sporná existencia záväzkov obchodnej spoločnosti

ASTRA s.r.o. voči žalovanému vyplývajúcich z úverových zmlúv, existencia obchodno-záväzkových vzťahov medzi žalovaným a spoločnosťami ASTRA s.r.o. a ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. založených zmluvami o bežnom účte, napriek tomu, že zmluva o bežnom účte ASTRA s.r.o. predložená nebola, spornou nebola skutočnosť, že žalovaný z bežného účtu ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. v období od 25. mája 1995 do 30. novembra 1995 bez písomného súhlasu alebo príkazu majiteľa účtu odpísal peňažné prostriedky v celkovej výške 39.500,76 eur (1.190.000,- Sk) a že tieto použil na úhradu časti dlhu ASTRA s.r.o. zo zmluvy o úvere č. 95120-0.

Za nepreukázané však považoval súd tvrdenie žalovaného o uzavretí zmluvy o inkase podľa § 692 Obchodného zákonníka so spoločnosťou ASTRA s.r.o., na ktoré žalovaný nepredložil žiaden dôkaz a ktoré navyše odporuje samotnému popisu jednania s konateľom oboch obchodných spoločností O. L.

Na druhej strane mal súd, ako to uviedol v odôvodnení rozhodnutia, na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že O. L. ako konateľ ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. súhlas k odpísaniu peňažných prostriedkov z bežného účtu tejto spoločnosti žalovanému, hoci iba v ústnej forme, dal. Tento súhlas s odpísaním prostriedkov na žalovaným uvádzaný účel jednoznačne potvrdila svedkyňa T. B., na výpoveď ktorej ako vtedajšej riaditeľky okresnej pobočky žalovaného by síce bolo možné prihliadať ako na výpoveď osoby so vzťahom k predmetu konania i účastníkovi, avšak jej hodnovernosť potvrdzujú nepriamo i iné vykonané dôkazy. V prvom rade list P. L. z 21. februára 1995 napísaný pod hlavičkou spoločnosti ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. žalovanému, resp. riaditeľke jeho Senickej pobočky I. B., v ktorom adresátovi bola ozrejmovaná účelovosť založenia spoločnosti ASTRA-KARPATSKA, s.r.o. v súvislosti s kúpou a riadením závodu spoločnosťou ASTRA s.r.o., pričom adresát bol v súvislosti s preberaním záväzkov medzi spoločnosťami požiadaný o úpravu nezrovnalostí v zámene názvov ASTRA s.r.o. Tatranská Štrba a ASTRA KARPATSKÁ, s.r.o. v zmluvách, ktoré úpravy odosielateľ prejavil ochotu dodatočne podpísať.

Nakoľko podľa obsahu spisového materiálu (úverové) zmluvy so žalovaným uzavrela spoločnosť ASTRA s.r.o., obsahom listu podľa jeho výkladu súdom bol žalovaný žiadaný o opravu označenia dlžníka na ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. Tomuto záveru nasvedčuje aj použitie pečiatky ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. pri podpise úverovej zmluvy č. 95120-0 a pri podpise jej dodatku zo 6. apríla 1994.

Svedčí o ňom (o súhlase O. s odpísaním prostriedkov z účtu ASTRA s.r.o.) i písomné vyjadrenie T. B. C. z 15. novembra 2001, v období rokov 1995-1997 hlavného ekonóma ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o., ktorý potvrdil vedomosť spoločnosti o odpisoch z jej účtu v období, keď spoločnosť mala nedostatok disponibilných finančných prostriedkov, rokovania so žalovaným, ktorý poskytnutie úveru spoločnosti podmieňoval prevzatím nesplateného úveru spoločnosti ASTRA s.r.o., ako aj skutočnosť, že spoločnosť až do roku 1997, kedy došlo ku zmene v jej vedení, nepochybovala o oprávnenosti a správnosti postupu žalovaného. V neposlednom rade aj písomná žiadosť spoločnosti ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. o prolongáciu (predĺženie lehoty splatnosti) splátky úveru spoločnosti ASTRA s.r.o. predložená Najvyššiemu súdu na pojednávaní konanom dňa 16. mája 2000.

Svoj súhlas s postupom žalovaného nepoprel, hoci ani nepotvrdil, svedok O. L., ktorý si podľa jeho výpovede na okolnosti súvisiace so sporom vôbec nepamätá.

Pri posudzovaní nároku žalobcu na zaplatenie 39.500,76 eur, ktorý po právoplatnom potvrdení zamietnutia nároku na úroky z omeškania rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Obo 223/2006-343 zostal predmetom konania, súd v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu skúmal naplnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 373 Obchodného zákonníka - porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti.

Dospel pritom k záveru, že jediné porušenie povinnosti žalovaného zo záväzkového vzťahu vzhľadom na súhlas (príkaz) spoločnosti ASTRA-KARPATSKA, s.r.o. udelený jej konateľom O. L. spočívalo nie vo vykonaní odpísania prostriedkov z bežného účtu spoločnosti, ale v nevyžadovaní pokynu v písomnej

forme predpokladanej ustanovením zmluvy o bežnom účte. Vznik škody, ktorá majiteľovi účtu takýmto spôsobom vznikla je potom následkom dohody majiteľa účtu so žalovaným bez existencie priamej príčinnej súvislosti (bezprostredný vzťah príčiny a následku) medzi porušením povinnosti a vznikom škody, ktorá ako nutná náležitosť vzniku zodpovednosti za škodu nemôže byť nahradená iba iným prístupom k nakladaniu s finančnými prostriedkami spoločnosti po zmene v jej vedení.

Z vyššie uvádzaných dôvodov súd konštatoval absenciu jedného zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu a preto žalobu v jej zostávajúcej časti - o zaplatenie 39.500,76 eur ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Trnave podal odvolanie žalobca, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu vyhovel, napadnutý rozsudok zmenil a rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 39.500,77 eur s 23% úrokom z omeškania zo sumy 6.638,78 eur od 25. mája 1995 do zaplatenia, zo sumy 9.958,18 eur od 22. júna 1995 do zaplatenia, zo sumy 9.958,18 eur od 4. júla 1995 do zaplatenia, zo sumy 3.319,39 eur od 19. septembra 1995 do zaplatenia, a s 20,5% úrokom z omeškania zo sumy 1.991,64 eur od 26. októbra 1995 do zaplatenia, zo sumy 1.327,76 eur od 27. októbra 1995 do zaplatenia, zo sumy 3.319,39 eur od 24. novembra 1995 do zaplatenia a zo sumy 2.987,45 eur do zaplatenia, všetko do troch dní. Zároveň žalobca navrhol zaviazat žalovaného povinnosťou nahradiť mu trovy konania.

Žalobca odôvodnil svoje odvolanie tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Žalobca poukázal na to, že všetky tri predchádzajúce prvostupňové rozhodnutia akceptovali nárok žalobcu ako oprávnený a stotožnili sa s právnym názorom žalobcu, že v danom prišlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného a že žalovaný je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať. Taktiež rozhodnutia odvolacieho súdu nespochybňovali toto právne hodnotenie skutkového stavu a zrušovacie rozhodnutia odvolacieho súdu boli vždy odôvodnené potrebou skúmať otázku, či neprišlo k premlčaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Žalobca poukázal aj na právny názor dovolacieho súdu a rešpektujúc ho doplnil, že v prípade ak mu nebude jeho nárok priznaný z titulu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, žiada, aby mu bol jeho nárok priznaný z titulu práva na náhradu škody. Žalobca ďalej dodal, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaný (banka) inkasoval z bežného účtu žalobcu peňažné prostriedky v sume 1.190.000,-Sk bez jeho písomného súhlasu, týmto postupom žalobca porušil povinnosti vyplývajúce z bodov 3 a 4 zmluvy o bežnom účte č. XXXXXXXX-XXX/XXXX z 19. septembra 1994 a že žalobcovi vznikla majetková ujma spočívajúca v zmenšení stavu peňažných prostriedkov na jeho účte a to v rozsahu 1.190.000,-Sk.

Žalobca má za to, že v konaní bolo preukázané, že žalobca má právo na náhradu škody v sume 39.500,77 eur (pričom zo strany žalovaného nebol označený žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval okolnosti vylučujúce zodpovednosť), rozhodol súd prvého stupňa napadnutým rozhodnutím tak, že sa žaloba zamieta. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne a súčasne z rovnakých dôvodov považuje za nesprávny aj postup súdu prvého stupňa (v tejto fáze konania, t.j. po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci súdu prvého stupňa).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, podľa názoru žalobcu, vyplýva, že súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, pretože na jednej strane prehliadal preukázané porušenia zákona aj zmluvy o bežnom účte číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX z 19. septembra 1994, ktorých sa dopustil žalovaný (to je banka disponujúca širokým aparátom platených špecialistov) a na druhej strane bez akéhokoľvek

relevantného dôkazu akceptoval ničím nepreukázané tvrdenie bývalej riaditeľky pobočky žalovaného, že konala na základe ústneho súhlasu vtedajšieho konateľa. Poukázal aj na to, že súd prvého stupňa zjavne nesprávne vyhodnotil aj vzťah spoločnosti ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. so sídlom 909 01 Skalica, Ružová ul., ICO: 31 446 671 a celkom iného právneho subjektu, ktorý podnikal v inom čase, mal iný názov, iné sídlo, iné predmety činnosti, inú štruktúra spoločníkov, iný okruh konateľov a to spoločnosti ASTRA spoločnosť s ručením obmedzeným Tatranská Štrba so sídlom 059 41 Tatranská Štrba, SNP 79/12, 31 652 697. V konaní nebolo preukázané, že by medzi týmito spoločnosťami prišlo k uzavretiu akejkolvek platnej zmluvy, ktorá by opodstatňovala vykonanie inkás z účtu v danom prípade. Súd prvého stupňa rovnako bez dôkazu uvádza, že v konaní nebola sporná existencia obchodno-záväzkových vzťahov medzi bankou (žalovaným) a spoločnosťami ASTRA s.r.o. (súd aj tu zrejme opäť mienil spoločnosť s obchodným menom ASTRA spoločnosť s ručením obmedzeným Tatranská Štrba) a spoločnosťou ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. Žalobca ďalej uvádza, že sa nikdy nemohol nijako záväzne vyjadrovať k existencii či neexistencii zmluvy o bežnom účte medzi bankou a spoločnosťou ASTRA spoločnosť s ručením obmedzeným Tatranská Štrba. Uvedený predpoklad súdu o nespornosti existencie vzťahov založených zmluvami o bežnom účte je chybný a nemožno z neho vyvodzovať v konaní žiadne závery. Žalobca môže potvrdiť len to, že on uzavrel s bankou zmluvu o bežnom účte číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX z 19. septembra 1994 - len existencia tohto záväzkového vzťahu je nesporná.

Súd prvého stupňa podľa názoru žalobcu pri svojom rozhodovaní dezinterpretoval skutočný obsah a význam listu O. L. z 21. februára 1995 ako aj písomného vyhlásenia T. B. C. z 15. novembra 2001. Zo žiadnej z týchto listín nemožno vyvodzovať oprávnenie banky vykonať bez písomného príkazu klienta inkasá z účtu.

Z uvedeného je zrejmé, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Súd prvého stupňa pri právnom hodnotení veci dospel k chybným právnym názorom. Žalobca poukázal aj na neudržateľnosť konštrukcie o možnosti nahradiť písomný príkaz ústnym súhlasom a z toho následne vyodený záver, že žalovaný sa síce dopustil porušenia zmluvnej povinnosti ale že tým nespôsobil žalobcovi škodu. Vznik škody ako aj porušenie povinnosti ako aj príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti sú pritom jednoznačne zrejmé. Preto žalobca poukázal na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, pretože z rozhodnutia nie je jednoznačne zrejmé, čo viedlo súd k zásadnej zmene v skutkovom i právnom hodnotení v konaní preukázaných skutočností oproti rozhodnutiam prvostupňového súdu v predchádzajúcich štádiách konania. Konanie je preto postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný (banka), ktorý navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č. k. 19Cb 1/2011-435, zo 14. októbra 2011 potvrdil ako vecne správne.

Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že svojimi výpoveďami a predloženými dôkazmi preukázal oprávnenosť svojho postupu pri odpisovaní peňažných prostriedkov z účtu č. XXXXXXXX-XXX/XXXX a s jeho argumentmi sa stotožnil tak Krajský súd v Trnave (sp. zn. 19Cb 1/2011 zo 14. októbra 2011) ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (sp. zn. 6Obo 223/2006 zo 4. októbra 2007).

Žalovaný má za to, že zo žiadneho žalobcom predloženého dôkazu nevyplýva, že odpisovanie peňažných prostriedkov žalovaným z účtu spoločnosti ASTRA - KARPATSKÁ, s.r.o., by bolo realizované bez súhlasu majiteľa účtu a porušením povinnosti zo zmluvy uzatvorenej medzi majiteľom účtu a žalovaným. Zo žiadneho právneho predpisu ani dohody banky nevyplývala povinnosť existencie takéhoto súhlasu. Z vykonaného dokazovania navyše bolo preukázané, že súhlas spoločnosti ASTRA - KARPATSKÁ, s.r.o.,

na odpisovanie peňažných prostriedkov z jej účtu existoval.

Žalovaný poukázal aj na to, že personálne prepojenie medzi spoločnosťami ASTRA spoločnosť s ručením obmedzeným Tatranská Štrba a ASTRA - KARPATSKÁ, s.r.o., prostredníctvom konateľa p. O. L. je nevyvrátiteľné a vyplýva z výpisov z obchodného registra ako aj z listu konateľa oboch spoločností z 21. februára 1995 adresovaného žalovanému (z ktorého vyplýva aj ekonomické prepojenie oboch spoločností), ako aj z výpovede hlavného ekonóma spoločnosti T.. C., ktorý vo svojej výpovedi z 15. novembra 2001 potvrdil nespochybňovanie existencie súhlasu na odpisovanie peňažných prostriedkov z účtu spoločnosti ASTRA - KARPATSKÁ, s.r.o., už v roku 1995, keď sa na túto skutočnosť informoval u žalovaného a namietal ju, navyše mal za to, že súhlas existoval.

V závere žalovaný v súvislosti s odvolaním žalovaného poukázal na to, že dovolací súd nezrušil rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa v časti týkajúceho sa trov konania a v tejto časti je teda rozhodnutie súdu právoplatné dňa 19. novembra 2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) odvolanie prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 písm. c) O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 204 ods. 1 O. s. p. sa odvolanie podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 204 ods. 1 O. s. p.). Do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty (§ 57 ods. 1 O. s. p.). Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (§ 57 ods. 2 O. s. p.). Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 3 O. s. p.).

Odvolaním napadnuté uznesenie bolo žalobcovi doručené 14. októbra 2011, t.j. piatok. Lehota na podanie odvolania začala oprávnenému plynúť 15. októbra 2011. Posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol pondelok 31. októbra 2011, ako najbližší nasledujúci pracovný deň, keďže koniec lehoty pôvodne pripadol na sobotu 29. októbra 2011. Obsah spisu svedčí o tom, že žalobca podal odvolanie na poštovú prepravu 2. novembra 2011. Z toho vyplýva, že odvolanie bolo podané po uplynutí odvolacej lehoty.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd uznesením zo 14. novembra 2013, č.k. 5Obo 83/2012-460 podľa § 218 ods. 1 písm. a) O. s. p. odvolanie ako oneskorene podané odmietol.

Odvolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania, lebo v odvolacom konaní mu žiadne nevznikli (§ 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie žalobca, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. júla 2015, sp.zn. 1Obdo V 15/2015 tak, že uznesenie Najvyššieho súdu v Bratislave zo dňa 14. novembra 2013, č.k. 5Obo 83/2012-460 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď mal za preukázané dokladmi predloženými právnym zástupcom žalobcu, že tento odvolanie podal v zákonnej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto v súlade s ust. § 212 ods. 1 O. s. p. súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, rozhodol po preskúmaní odvolania bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O. s. p. tak, že odvolaniu žalobcu nevyhovel a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Odvolací súd mal zato, že v prejednávaní veci bolo zo strany prvostupňového súdu vykonané dostatočné dokazovanie, z ktorého prvostupňový súd vyvodil vecne a právne správne závery.

V konaní nebolo sporné, že žalovaný poskytol na základe uzatvorených úverových zmlúv úvery s.r.o. ASTRA, Tatranská Štrba, so sídlom SNP 79/12, Tatranská Štrba a to úverovou zmluvou č.91317-8 z 6. júla 1993, ÚZ č.91329-4 z 26. augusta 1993 a ÚZ č.95120-0 z 13. septembra 1993. Predmetné zmluvy za spoločnosť ASTRA, s.r.o. podpísal p. O. L. ako konateľ spoločnosti ASTRA, s.r.o. tak, že k svojmu podpisu pridal pečiatku ASTRA, s.r.o., 909 01 Skalica napriek tomu, že spoločnosť podľa sídla uvedeného v obchodnom registri mala sídlo od jej vzniku 22. mája 1992 do jej výmazu t.j. 4. novembra 2005 na SNP 79/12, Tatranská Štrba 059 41.

Dňa 20. decembra 1993 p. P. Lupták podpísal dodatok k ÚZ č.91317-8, dňa 27. marca 1994 k ÚZ č.91329-4 a dňa 6. apríla 1994 k ÚZ č.95120-0. Pri prvých dvoch dodatkoch je len jeho podpis, na treťom dodatku okrem jeho podpisu je aj pečiatka ASTRA-KARPATSKÁ, spol. s r.o., Nádražná 5,909 01 Skalica.

Konateľom v spoločnosti ASTRA KARPATSKÁ, s.r.o. bol od 3. decembra 1993 do 21. decembra 1997 O. L. a tento bol konateľom aj v spoločnosti s ručením obmedzeným ASTRA so sídlom SNP 79/12, Tatranská Štrba od jej vzniku t.j. 22. mája 1992 do 22. apríla 1997.

Odvolací súd k námietke žalobcu o neexistencii dokladu oprávňujúceho žalovaného k inkasu z bežného účtu právneho predchodcu žalobcu predmetnej čiastky dodáva, že táto námietka nie je dôvodná. Prvostupňový súd vyhodnotil vecne správne list konateľa spoločností ASTRA, s.r.o., Tatranská Štrba a ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o., Skalica, v ktorom vysvetľuje ako došlo k nezrovnalostiam v zámene názvu ASTRA, s.r.o., Tatranská Štrba a ASTRA-KARPATSKÁ, Skalica. Predmetný list z 21. februára 1995 bol adresovaný p. B. Slovenská sporiteľňa, a. s., Mestská pobočka Senica. V predmetnom liste taktiež P. L. uviedol, že vzhľadom na komplikovanosť vedenia účtovníctva pri nábehu výroby vo firme ASTRA, s.r.o. bolo odsúhlasené daňovým úradom v Skalici založenie s.r.o. ASTRA-Karpatská a táto celkovú evidenciu aj záväzky voči štátu prevádzala od začiatku kúpy závodu.

Odvolací súd dodáva, že predmetný list konateľa oboch spoločností s ručením obmedzeným naplňuje znaky ustanovenia § 331 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak dlžník plní svoj záväzok pomocou inej osoby, zodpovedá tak, akoby záväzok plnil sám, ak tento zákon neustanovuje inak. Len v prípade, že u dlžníka nastali okolnosti vylučujúce zodpovednosť (§ 374 ObZ) a ak by tretia osoba (poskytujúca plnenie namiesto dlžníka) bola priamo dlžníkom a aj u nej by nastali okolnosti vylučujúce zodpovednosť podľa § 374 Obchodného zákonníka, dlžník by neniesol zodpovednosť za nesplnenie záväzku treťou osobou, ktorej plnenie zveril. Dohoda medzi dlžníkom a inej osoby pomocou ktorej dlžník plní svoj záväzok nemusí mať písomnú formu.

Názor odvolacieho súdu umocňuje aj výpoveď bývalého hlavného ekonóma spoločnosti ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o., T. B. C. (č.l.112), v ktorej uviedol, že vie, že do vykonania inventarizácii t.j. januára 1997 žiadny predstaviteľ spoločnosti ASTRA-KARPATSKÁ, s.r.o. (vrátane spoločníkov a konateľov) nepochyboval o oprávnenosti predmetných inkás a o správnosti postupu sporiteľne, čo potvrdzuje aj výpoveď P. L. (č.l.209), podľa ktorej si vlastne na nič nepamätá a list z 21. februára 1995 nepochybní.

Odvolací súd preto ustálil, že k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného nedošlo a rovnako dospel k názoru, ako súd prvého stupňa, že postup žalovaného nebol spôsobilý spôsobiť žalobcovi škodu z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa s prihliadnutím na ust. § 331 Obchodného zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky záverom konštatoval, že ani jeden dovolací dôvod žalobcu nebol preukázaný, ide o dôvody, ktoré uvádza žalobca počas celého konania, s ktorými sa súd prvého stupňa postupne vecne správne vysporiadal a následne vydal napadnutý rozsudok, ktorý odvolací súd ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods.1,2 O. s. p. potvrdil.

Záverom odvolací súd dodáva, že súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a

všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Teda hodnotenie dôkazov je ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov, čo neznamená, že súd si musí osvojiť ich hodnotenie podľa výkladu a názoru žalobcu.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. t.j. podľa úspechu účastníkov v odvolacom konaní tak, že tieto nepriznal úspešnému účastníkovi -žalovanému, keďže mu trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.